

บันทึก

เรื่อง บำนาญของนายจิตร สัตยาคุลย์

ตามหนังสือของสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ ๑๑๔๕๕/๒๕๐๓ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๐๓ ส่งข้อหารือของกระทรวงการคลัง ตามสำเนาหนังสือ ที่ สร.๔๔๕๗๐/๒๕๐๓ ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๐๓ เพื่อให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นเกี่ยวกับเรื่อง บำนาญของนายจิตร สัตยาคุลย์ จำคุกการกษ ด่านศุลกากร สายบุรี ซึ่งกรมศุลกากรขอให้ส่งจ่าย บำนาญตามพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ.๒๔๙๙ แต่กระทรวงการคลังเห็นว่า กรณียังมีปัญหา อยู่โดยเห็นว่า นายจิตร สัตยาคุลย์ ไม่อยู่ในข่ายที่จะได้รับการล้างมลทินนั้น คณะกรรมการ กฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๒) ได้ขอให้สอบข้อเท็จจริงบางประการเพิ่มเติม และได้ พิจารณาปัญหานี้แล้วมีความเห็นดังต่อไปนี้

ข้อเท็จจริงได้ความว่า นายจิตร สัตยาคุลย์ ต้องหาว่าทำการทุจริตต่อหน้าที่ ได้ถูก กรมศุลกากรสั่งให้พักราชการตั้งแต่วันที่ ๗ มกราคม ๒๔๙๑ และถูกฟ้องในคดีอาญา ต่อมากรม ศุลกากรได้มีคำสั่งลงวันที่ ๘ มีนาคม ๒๔๙๗ ให้ออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อรอฟังผลแห่งคดี ซึ่ง ในที่สุดศาลฎีกาได้พิพากษาให้จำคุก นายจิตร สัตยาคุลย์ มีกำหนด ๕ ปี ตามคำพิพากษาที่ ๙๐๕/๒๔๙๖ ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๔๙๖ และได้ความตามที่คณะกรรมการกฤษฎีกาขอให้สอบ ข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า นายจิตร สัตยาคุลย์ ผู้นี้ต้องจำคุกตั้งแต่วันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๔๙๓ กำหนด พันโทฯ วันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๔๙๔

แต่โดยเหตุใดไม่ปรากฏ กรมศุลกากรจึงได้มีหนังสือถึงกรมอัยการขอทราบผล แห่งคดีนี้เมื่อตุลาคม ๒๕๐๑ ภายหลังที่นายจิตร สัตยาคุลย์ พันโทฯแล้วกว่า ๓ ปี ฟังได้รับแจ้ง จากกรมอัยการเมื่อกรกฎาคม ๒๕๐๓ กรมศุลกากรจึงได้มีคำสั่ง เมื่อวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๐๓ ให้ให้นายจิตร สัตยาคุลย์ ออกจากราชการตั้งแต่วันที่สั่งให้ออกจากราชการ (วันที่ ๘ มีนาคม ๒๔๙๗)แล้วภายหลังได้ออกคำสั่งใหม่ลงวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๐๓ แก่คำสั่งเดิม เป็นให้ไล่ออก จากราชการตั้งแต่วันที่ ๗ มกราคม ๒๔๙๑ ซึ่งเป็นวันพักราชการเป็นต้นไป

เมื่อ พ.ศ.๒๔๙๙ ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติล้างมลทินฯ ในโอกาสครบยี่สิบ ห้า พุทธศตวรรษ ซึ่งได้บัญญัติหลักการสำคัญขึ้นไว้ในมาตรา ๓ ว่า ให้ล้างมลทินให้แก่บรรดาผู้ ต้องคำพิพากษาให้ลงโทษในกรณีความผิดคดีต่างๆ ซึ่งเกิดขึ้นก่อนวันที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๙๙ และได้พันโทฯไปแล้วก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ฯลฯ โดยให้ถือว่าผู้นั้น มิได้เคยต้องคำพิพากษาว่าได้กระทำความผิดในคดีนั้นๆ และในมาตรา ๔ ว่า ให้ล้างมลทินให้แก่บรรดา ผู้ถูกลงโทษไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ และผู้ถูกลงโทษเพราะประพฤติชั่วถึงต้อง ออกจากองค์การรัฐบาล องค์การสาธารณะ เทศบาล หรือสุขาภิบาล ตลอดจนโทษทางวินัยอย่าง

อื่น ซึ่งกระทำผิดก่อนวันที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๔๙๙ และได้ถูกลงโทษก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัติใช้บังคับ แล้วแต่กรณี โดยให้ถือว่า ผู้นั้นมิได้เคยต้องถูกลงโทษทางวินัย

ข้อที่เป็นปัญหาซึ่งกระทรวงการคลังยังข้องใจสงสัยอยู่นั้น คือ ข้อเท็จจริงที่ปรากฏว่า กรมศุลกากรได้ออกคำสั่งให้ไล่นายจิตร สัตยาตุลย์ ออกจากราชการเมื่อ พ.ศ.๒๕๐๓ จึงถือว่านายจิตร สัตยาตุลย์ ได้ถูกลงโทษภายหลังวันใช้พระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ.๒๔๙๙ และไม่อยู่ในข่ายที่จะได้รับล้างมลทิน

คณะกรรมการกฤษฎีกา เห็นว่า สาระสำคัญแห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้มีอยู่ ๒ มาตรา คือ มาตรา ๓ ซึ่งให้ล้างมลทินให้แก่ผู้ใดก็ตามที่กระทำผิดกฎหมายและพ้นโทษก่อนหรือในวันใช้บังคับพระราชบัญญัติฯ กับมาตรา ๔ ซึ่งให้ล้างมลทินให้แก่ผู้ถูกลงโทษทางวินัย ในทำนองเดียวกัน กรณีที่ข้าราชการกระทำผิดทางอาญาจนต้องคำพิพากษาให้ลงโทษและถูกไล่ออกทางวินัยด้วยนั้น เป็นที่เห็นได้ชัดว่า มาตรา ๓ และมาตรา ๔ เกี่ยวเนื่องกัน และโดยเฉพาะในกรณีนี้ตามคำสั่งของกรมศุลกากรที่สั่งให้นายจิตร สัตยาตุลย์ ออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อรอฟังผลแห่งคดี เมื่อวันที่ ๘ มีนาคม ๒๔๙๗ ตามมาตรา ๘๕ (ก) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๔๙๕ ซึ่งถ้าภายหลังศาลพิพากษาว่ามีความผิดก็จะได้นำดำเนินการเปลี่ยนแปลงคำสั่งเป็นไล่ออกหรือปลดออกอีกครั้งหนึ่ง หรือถ้าปรากฏว่าไม่มีมลทินหรือมัวหมอง ก็จะได้ดำเนินการสั่งให้กลับเข้ารับราชการตามเดิมต่อไปนั้น เป็นเหตุผลประกอบให้เห็นได้แจ่มแจ้งยิ่งขึ้นว่า คำสั่งไล่ออกจากราชการเป็นคำสั่งลงโทษทางวินัยที่อาศัยคำพิพากษาว่า นายจิตร สัตยาตุลย์ ได้กระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ ไม่ใช่อาศัยเหตุใดอื่น กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือคำสั่งลงโทษทางวินัยไล่ออกตามมาตรา ๔ นั้นเนื่องมาจากการกระทำผิดที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓ เป็นสาระสำคัญ เมื่อข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ได้ความชัดต่อไปว่า ความผิดที่นายจิตร สัตยาตุลย์ ถูกศาลพิพากษาให้ลงโทษนั้นเกิดขึ้นก่อน และนายจิตร สัตยาตุลย์ก็ได้พ้นโทษไปก่อนวันใช้บังคับพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ.๒๔๙๙ (ซึ่งพระราชบัญญัตินั้นให้ถือว่ามิได้เคยต้องคำพิพากษาว่าได้กระทำผิด) คณะกรรมการกฤษฎีกาจึงเห็นว่า กรณีนี้ต้องพิจารณาโดยอาศัยหลักในมาตรา ๓ ซึ่งหากพิจารณาโดยเฉียบขาดแล้วจะถือเอาเป็นเหตุลงโทษทางวินัยตามมาตรา ๔ ไม่ได้เสียด้วยซ้ำ อย่างไรก็ตามในกรณีเช่นนี้ คำว่า ถูกลงโทษ ตามมาตรา ๔ นั้น จะถือเอาวันที่ออกคำสั่งลงโทษเด็ดขาดว่าเป็นวันถูกลงโทษก็ไม่ถูกต้องนัก เพราะการถูกลงโทษฐานทำผิดวินัยนั้น ในบางเรื่องก็เป็นวิธีการหลายอย่างต่อเนื่องเป็นระยะๆ มาตั้งแต่เริ่มต้องหา เช่น ให้พักราชการจนสอบสวนปรากฏความผิดและสั่งลงโทษในที่สุด ซึ่งพอจะเทียบได้กับหลักของศาล ซึ่งโดยปกติให้นับวันจำคุกตามคำพิพากษาย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ผู้กระทำผิดต้องถูกควบคุมหรือจำขังในชั้นสอบสวนและพิจารณา

อาศัยเหตุดังกล่าวนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกาจึงเห็นว่า นายจิตร สัตยาตุลย์ อยู่ในข่ายที่จะได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ.๒๔๙๙

(ลงชื่อ) หยุต แสงอุทัย

(นายหยุต แสงอุทัย)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
กันยายน ๒๕๐๔